

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж2 210/23
26.4.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Јелене Стојилковић, председника већа, Татјане Лемајић и Станиславе Митровић, чланова већа, у парници малолетног тужиоца АА чији је законски заступник истовремено и тужиља мајка ББ, обоје из ..., чији је заједнички пуномоћник Драгослав Љубичановић, адвокат из Београда, Нушићева број 6/4, против тужене ВВ из ..., чији је пуномоћник Александра Ракић, адвокат из Београда, Кнеза Милоша број 53/III, ради заштите од насиља у породици, одлучујући о жалби тужиље и малолетног тужиоца изјављеној против пресуде Трећег основног суда у Београду П2 1433/22 од 20.01.2023. године, у седници већа одржаној дана 26.4.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужиље и малолетног тужиоца и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Трећег основног суда у Београду П2 1433/22 од 20.01.2023. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиље и малолетног тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Побијаном пресудом ставом првим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиље и малолетног тужиоца којим су тражили одређивање мере заштите од насиља у породици којом би се забранило туженој да се приближава тужиљи и малолетном тужиоцу на удаљености мањој од 300 метара, као и да јој се забрани приближавање месту рада и становања тужилаца на удаљености мањој од 300 метара, те да се забрани туженој да их на било који начин узнемирава. Ставом другим изреке обавезани су тужиља и малолетни тужилац да на име трошкова парничног поступка исплате туженој износ од 34.500,00 динара.

Против наведене пресуде жалбу су благовремено изјавили тужиља и малолетни

тузилац због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, погрешне примене материјалног права и битне повреде одредаба парничног поступка.

Испитујући правилност побијане пресуде на основу члана 386 ЗПП (“Службени гласник РС” број 72/11 са каснијим изменама и допунама) у вези члана 202 Породичног закона РС (“Службени гласник РС” број 18/05 са изменама и допунама), Апелациони суд је оценио да је жалба тужиље и малолетног тужиоца неоснована.

У спроведеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1,2,3,5,7 и 9 ЗПП на које другостепени суд пази по службеној дужности. Супротно наводима из жалбе првостепени суд није учинио повреду поступка из члана 374 став 2 тачка 12 ЗПП јер је за своју одлуку дао јасне и довољне разлоге, изрека пресуде је разумљива и садржи разлоге о свим битним чињеницама који су међусобно сагласни и нису противречни писменим доказима приложеним у списима, те се законитост и правилност побијане пресуде може са сигурношћу испитати.

Према чињеницама утврђеним у првостепеном поступку тужена је бивша супруга ГГ док је тужиља ББ садашња ванбрачна супруга ГГ а малолетни тужилац АА је заједничко дете ГГ и тужиље ББ. Поднетом тужбом тужиља и малолетни тужилац су истакли да је у дужем временском периоду тужена вршила насиље према ГГ и тужиоцима које је кулминирало приликом догађаја који се одиграо дана 17.05.2022.године у породичној кући мајке ГГ када је тужена и физички насрнула на тужиљу и ГГ због чега су истакли тужбени захтев за одређивање мера ради заштите од насиља у породици.

Првостепени суд је одлучујући о тужбеном захтеву оценио да сходно одредби члана 197 став 3 Породичног закона РС тужиља и малолетни тужилац нису у материјално-правном односу са туженом поводом захтеваних мера заштите од насиља у породици, односно да се не могу сматрати члановима породице како је то прописано одредбом члана 197 став 3 Породичног закона РС због чега је применом одредбе члана 198 истог закона одбијен тужбени захтев као у изреци.

Супротно жалбеним наводима тужиље и малолетног тужиоца првостепени суд је правилно применио материјално право, односно одредбу члана 197 став 1 и 3 Породичног закона РС када је одбио њихов тужбени захтев. Наиме, наведеном одредбом је прописано да је насиље у породици у смислу тог закона понашање којим један члан породице угрожава телесни интегритет, душевно здравље или спокојство другог члана породице те да се члановима породице у смислу става 1 тог члана сматрају супружници или бивши супружници; деца, родитељи и остали крвни сродници, лица у тазбинском или адоптивном сродству, односно лица која везује хранитељство; лица која живе или су живела у истом породичном домаћинству; ванбрачни партнери или бивши ванбрачни партнери; лица која су међусобно била или су још увек у емотивној или сексуалној вези, односно која имају заједничко дете или дете на путу да буде рођено.

Имајући у виду наведено да је Породични закон јасно одредио лица која се сматрају члановима породице и која представљају субјекте породичног насиља то је правилно првостепени суд у конкретној ситуацији одбио тужбени захтев оцењујући да

тужиља и малолетни тужилац нису и не могу се сматрати субјектима који уживају грађанско-правну заштиту од насиља у породици прописану овим одредбама Породичног закона, због чега се широк круг лица које закон сматра члановима породице не може додатно проширивати тумачењима како то у жалби тужилја и малолетни тужилац наводе.

Истовремено неосновани су жалбени наводи о погрешно и непотпуно утврђеном чињеничном стању обзиром да је првостепени суд правилно, након што је оценио да тужилја и малолетни тужилац нису активно легитимисани за подношење тужбе ради заштите од насиља у породици, ставио ван снаге решења о извођењу доказа која су одређена а нису изведена у току поступка, односно одбио извођење доказних предлога парничних странака на околности одигравања конкретних догађаја у којима се по наводима тужбе огледа насиље у породици тужене све имајући у виду да исти поводом наведених догађаја не уживају грађанско-правну заштиту од насиља у породици јер не представљају чланове породице у смислу цитиране законске одредбе. Наведено није сметња тужилји и малолетном тужиоцу да заштиту својих права остварују у другим поступцима и подношењем одговарајућих правних средстава чијих су титулари.

Приликом одлучивања Апелациони суд је ценио и остале жалбене наводе али је нашао да нису од утицаја на другачије одлучивање у конкретној правној ствари, те их није посебно образлагао посебно имајући у виду да се тужилја ни као ванбрачна ни као брачна партнерка ГГ не сматра чланом породице у односу на тужену са којом није у сродству, нити живи или је живела у истом проодичном домаћинству.

Правилна је и одлука о трошковима поступка која је донета правилном применом одредбе члана 150,153 и 154 и 163 ЗПП због чега су неосновани и паушални жалбени наводи којима се оспорава правилност исте.

На основу члана 390 ЗПП и члана 401 тачка 2 ЗПП у вези члана 207 Породичног закона РС одлучено је као у ставу првом изреке.

Имајући у виду да тужилја и малолетни тужилац нису успели у поступку по жалби то је сходно одредби члана 165 Породичног закона РС одбијен њихов захтев за накнаду трошкова другостепеног поступка као у ставу другом изреке.

Председник већа-судија
Јелена Стојилковић с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић